

За све остале земље годишње
20 фран. у влату, на по године
10 фран., у влату.

ЛИСТ ЗА ПОЛИТИКУ И КЊИЖЕВНОСТ.

За огласе плаћа се: за сваку
ријеч или за број од пет цло-
ра по 2 новчића за први пут, а
за сваки даљи пут по 1 новчић.

АДМИНИСТРАЦИЈА
ЗВАНИЧНИЈЕХ ЛИСТОВА

Примиче се први српски Божић двадесетог вијека. Рекосмо *српски*, јер Игуман Стефан на Бадњи дан својим ђацима уз гусле поје: „Славио сам Божић у Витлејем, — Сла-

Ниједан дан у години нијесу
тако блиски један другоме и ду-

¹ Баш кад је ово Рајић писао, тек се био довршио велики рат турско-пригорски г. 1765, који је документима рајај-
снко млетачки проф. Малагола, као што смо
ту рајајку његову ту скоро приказао.

Али што је његово име обесмртило, то је његово монументално дјело „Историја Славјанских народова“, у коме је изложена историја Срба Бугара и Хрвата, а уз то краткије поезије и најстарија историја Словена, како би читалац јасно могао видјети „неначислимог мноштво рода својега“. Дакле у овом дјелу влада већ велика идеја свесловенска. Какав је утисак учинило то дјело кад је свијета угледало, види се отуда, што је руска Царица Екатерина обдарила Рајића златном медаљом и новчаном наградом. Ту је најбрижљивије изражена српска историја, први пут у целини, за то мана нас славио Рајића и наше потомство славиће га као оца српске историје, која се наука кроз ово сто година у појединостима развијала, ка што ће се и даље развијати. Он слагати тога труда, да и српски народ који је до тада у забраву и презрењу живио, пружи ученоме свијету своју историју, као што су се остали народи својом поносили; особито да исправно стране писце о српском народу који су — „његову храброст за наравство, вријуну за вљочин увели, славу његову и храбра дјела ћутењем прекрили“. „Београд. Новине добро веле: „Рајић је употребљив тада најбоље изворе за српску историју. Чудо је управо, како је до неких рјетких књига дошао. Исто му с тако мора човек дивити: како је и толиких година

ничку тијелину. И критика је његова за оно вријеме управо узорна“.

Сав тај многостручни његов труд, у ком је и дубоку старост проводио, ми ћемо данас тек онда како треба оцијенити, кад погледамо на просвјетни и књижевни покрет, што је иза њега слиједио међу оном браћом нашом под туђинском власти, и кад видимо како са тог новог огњишта српске просвјете стрцају искре по свим српским крајевима, каква ли се ватри просвијећеног родољубља на том огњишту распаљује! Српски народ поће никад заборавити онај меморандум, што је управо благословено успомене митрополит Стефан Стратимировић Цару Александру I., позивљући га, тек је Карађорђе устанак подигао, да обнови „Славно-српско“ царство, јер да Русија не може имати другог вјерног савезника!

Том просвјетном огњишту, тој моралној области, која неодољиво а благотворно утиче на сваку новост српског доба, главни је зачетник Јован Рајић, кој је митрополит Стефан Стратимировић, назад сто година синовски опојао и сахранио у цркви манастира Ковиља.

Поклонимо се томе миломе гробу, поклонимо се бесмртној сјени Архимандрита Јована Рајића!

НАРОДНО ЗДРАВЉЕ.

ТУБЕРКУЛОЗА КАО НАРОДНА БОЛЕСТ И БОРЕБА С ЊОМЕ.

написао Д-р. Кноф

с допунама превео с њемачког Д-р. Кујачић (Наставак)

Какви још постоје облици туберкулозе и какви су им најглавнији знаци?

Пошто смо напријед већ говорили о начину, како улази туберкулозна бацила у тијело и пошто смо у кратко казали, какви су најглавнији знаци најчешће форме туберкулозе, т. ј. јектике, остаје нам још да кажемо неколико ријечи о још другим облицима туберкулозе.

Душничка јектика. Најприје ћемо споменути, као најближу плућној туберкулози, тако звану туберкулозу гркљана или душничку јектику. Та врста болести, која се често може опазити, као први знак јектике, много је уопће ређа од плућне туберкулозе. Осим болесних знакова, које та форма има заједно с јектиком, као грозницу, ноћно знојење, мишање, тешко дисање, кашаљ и др. имамо још, као важан знак, промуклост и веома честе болове у грлу, особито кад се једе и прождире тврда рања, као хљеб, месо и др. Унутрашњи мјестни изглед болести састоји се из туберкулозних гучица или тако званих квржица, отока и рана гркљана и његове околине.

Туберкулоза у костима. Не дешава се ријетко туберкулоза у костима. Од те

се врсте туберкулозе распадају и ломе кости. Ако се болест налази у кичменој мождини, то се уљед распада појединијих кичмених прстенова развија грба, која често пригњечи тако кичмену мождину и тим проузрокује парализу (т. ј. дотичном се чекљадету узму ноге), нога и наруши правилни рад мускулних органа и пријева. Туберкулоза у зглобовима, најприје без болова, може најпослије довести до тога, да се не може никакo ни, да се зглобови загноје и тако распау и искваре, да се дотична рука или нога мора откинути (ампутирати).

Туберкулоза можданих отака, пријева и шака звано просолика туберкулоза. Мања дјела лоста често падају жртвом тако званог туберкулозног запаљења мозга. Та на жалост врло честа смртоносна болест најприје се показује нерезом у пробавним органима (бљудување, затвор) и душевним нерасположењем; теке се доцније појави млићавост, грчеви, дрштане и несвијест. Готово је исто тако опасна туберкулоза пријева, оприне и трбушних зглобова, особито опет у дјеце. Та се врста туберкулозе назива још и ако много ређе, *туберкулоза јектиком*.

Често се дешава, да цијело тијело одједном постане туберкулозним и тада имамо тако звану *остру милитарну (просолику туберкулозу)*. Та се врста болести обично распростраје из каквога год мјестног старог гнијезда туберкулозне заразе. По својим знацима је просолика туберкулоза много налик на тифус и почиње са опћим мртвилом, неким необичним умором и грозницом. И та се врста туберкулозе обично смрћу завршује.

Вучица. И болест, која је позната под именом вучица (дупус — lupus) и која се обично јавља на лицу, спада у ред туберкулозе.

Шкрофуле. Шкрофуле, на које се с правом гледа, као на врсту туберкулозе, готово се искључиво јављају у дјеце. Оне су из лакших облика те болести и гнијезди се обично у лимфним жлијездама, а тако се исто показује у облику раних кожных, ушних и очних болести, (кожни лишави и др.)

Шта брани здраву чељад од заразе туберкулозном клином?

Послије тога, што смо доведе рекао о начину заразе јектиком и туберкулозом у опће, не треба никако да се мисли, да ће се човјек одма разболети и умријети од јектике, ако случајно удине из ваздуха коју бацилу или ако прождере случајно гутљај туберкулозног млијеска или пак ако се мало огребе случајно окривком разбјене плуваонице. Не, то бити не може, само ако је човјек доброг и чврстог здравља. *И слина и крв и стомачни сок у здравога чељадета, — све то без сумње убијачно утиче на живот туберкулозних бацила.* Дакле, док је човјек здрав, никако није потреба, да се претјерано боји од туберкулозе. Али свакако ради свога сопственог интереса, не треба никакo и никад да заборава на све те начине и могућности заразе болешћу па да их вазда по могућности избјегава.

(Наставиће се.)

мила 20 племића од 10 до 14 година, да буду одгојени у његову двору, то да би учинио добра њима и њиховим родитељима. Речена господа захвалише пуно ердачно, испричавајући свој изговор пристојно, а биђаху послана 3 племића у годиштама од преко 40 годишта, те су били унишени кнезови (conti) за његове земље, јер је више вјеровало Дубровчанима него ли својим Бошњацима.

2. Други хроничар **Никола Рањина** у својим *Annali di Ragusa* исто тако пише о посјети Цара Душана у Дубровнику. И он зове Цара Душана Краљем од Босне и наводи да је био у граду *три дана*, да му је на поласку било даровано 60 лаћката свите (rapiti). И отплови с галијом до Циттата, а не хтједо посјетити Которане, који су били под његовом круном, и ако је био од њих много мољен. У оно вријеме многи су тирански и непријатељски имали велике ненавјидности проти Дубровчанима, па су противу њих говорили, што би могло бити бити краљу; али он није никоме вјеровао, јер је био побожан и велики јунак и великодушан.

3. Трећи је хроничар **Јаков Пешра Лукарџа**, племић Дубровачки: *Ristretto degli Annali di Ragusa di Giacomo di Pietro Lucarici, Gentiluomo Raguseo*. Он овако пише: „Стјефан, кад је нестало турске стране, постара се да укроти непријатеље на границама. Г. 1347, да би казнио дерадине Стјепана Готроловића, Бана Босанскога, удари на Слијевно са 30 тисућа (како неки хоће) коњаника и 50 тисућа пјешака, те навали да хара куле и тврђаве Даматинске и Мизијске. Бан остављен од својине и од Ваала с Домањом ће Бобалићем, каноником дубровачким, својим логотетом, побјегнути у горе. Дубровчани (како још то прича Станислав Рупчић, Бан Тиморски, у животу Цара Стје-

Књижевност, умјетност и просвјета.

(Књижевни проглас). „Дубровник“ доноси: Стари Дубровчани стекли су дугијем током времена драгоцјено искуство, из кога су црпили сјајне плодове, пресудне за будућност нашег народа.

Њихови насљедници, прекаљени разликама згода, додали су искуству искуство.

На темељу те стечевине одлучило се је покретање у Дубровнику лист а за науку и књижевност.

По закључку састанка, у коме се измијенише мисли о програму, лист ће се звати *Срб*. На поданку овога брда одвијено се и пвао је Дубровник за тисућу година своје славне историје.

Дубровник, који је за тавне балканске ноћи чувао жижак српске просвјете, прекаљене латинским хуманизмом; и који се као независна држава и као књижевна република своје врете, није никада одрекао заједнице са српским заједом на Балканима — како то утирђују и политички и књижевни споменици његовијех архива — заступао је у вијеку већ минулом, и онако расцарен и обезглављен, правац умјерености и широкоста хуманизма у препоруку српске књижевности, на позиви „Словинац“, двије су ланце странце Дубровачкога умнога живота, које се не ће отети од њега.

Надахнут опћим угледима, *Срб* ће настојати да изнесе свијету на видик плодове српске књижевности приморске, која за овијех десетина жестоке политичке борбе није у опће имала ни времена, а ни пригоде да изнесе своје радоне па боже видјело.

Наш ће *Срб* настојати да одговори оном позиву и овој потреби да се на научном и књижевном пољу поновно зачује глас Дубровника, а с њим и приморскога Српства. Његове су странце отворене свима Дубровчанима, свима Србима, па и браћом племенима на југу, а не тражи друго него једну мисао водилу, којом су његови оснивачи задахнути:

Мисао српскога књижевнога јединства на основи здравога разништва народнијех сила, које је наш бесмртни Вук на видик изишо и објавио.

А о томе развићу неће сметати, него ће га данаше попунити и ојачати, гајење онога хуманизма, о коме је велики француски мислилац рекао, да „налик на огњени ступ, који вођаше Мојсију, прати човјека на земаљском путу, гријући га својим пламеном, обасјавајући га својима зрацима“.

Овај Дубровачки гласник, трећи и новије вријеме, китиће се и једнијем у другијем писмом, којим Срби пишу, и ако је азбука словенскога Апостола Ђирида једино писмо народно, а ово му је народно обиљежје признавала и Дубровачка држава, дописујући ћириловским писменима са сједнијем једнокрвнијем владарима. Али, како Ђудевит Гај пјева:

„Двострука азбука,
„Лајева, десна рука,
„Мука, ал наука.“

Па како се наш народ на приморју, силом прилика и током времена, приучио на латинску азбуку, двострука ће азбука бити доиста наука, јер ако слова дијеле, дух уједињује и спасава.

пана) пошаљу поклицаре Србијанцу, а да би оправдали Бана и свели босанске ствари на коју нагодбу, надајући се, да ће овако метнути у склад и своје ствари. Стјефан се склони на мир уз тај увјет, да би Бан обећао своју кћер Изабелу за сусругу кнезу Урошу, његову сину. Поклисари свратили се да посјете Бана, а да наговоре на погодбу; али он, те се на- дао да ће заручити кћер за Краља Ђудевита, па назда се уфао да ће имати од њега довољне помоћи, с тога није хтио да мико пристаје. Пошто је била дакле неслога у главном чланку, поклицари се врату, те нијесу ништа урадили ни закључили; а Цар стане војштити на тврђаву Ђубонац, пријестоницу босанску, гдје се бијаше склопила банова кћер. Кад се досјети да узалуд губи вријеме и опацајућа оне тврђаве, ради њезина по нарави тврда положаја, одустане од опсаде; па докле су се јагмили градови и крајеви босански, да му покажу послуш, он ти окрене пут мора и пређе у Билхе, између ријеке Буне и Неретве, а препоручи Босну Ла-зару Гребљановићу, катуну Витеоничког и Куеоричког, који је послате био кнез српски. Хљево одреди Угљеша Де-споту, сину Мрњину, те се послате бо- рило с Урошем, својим Господаром, за власт над Србијом. Угљеша пошаље у Дубровник Вукашина чеоника, свога брата, који је, кад је умро цар Стјефан, задобио име Краља, да би расправно са сенатом неке погодбе и понуде Цареве. Република одреди, да га се дочека сва- ком почасти, те и с њиме је протресе- сала утирђене граница и заманила га да би учинио добру услугу код свога Гос- подара, а с њиме друго не закључи, но пошаље поклицаре у табор, да би одлу- чили са Стјефаном како ће уљести у Дубровник; јер није сумње, да је Цар био

Без сваке вјерске страсти, *Срб* ће настојати да све светиње Српскога народа једнакијем поштовањем назива. Не заборавајући да је Српство у три вјере разди- јељено држаће се најшире вјерске слободности и здраве либерализма.

Многи су одлични књижевници обещали *Србу* сарадничтво. Помоћу тихих сила по начелима горе у кратко нацртанијем *Срб* ступа у живот с нове године 1902 с тврдијем увјерењем, да ће успјети именом овога брда, око којег су српске виле, за усудне дуге помрчине Балканскога свијета, водиле складно коло народне просвјете, и нада се да ће много година проносити свој глас по нашијем земљама, гдје једнако траје одјек прегалаштва, књижевне и државне славе града Дубровника.

У Дубровнику о Божићу 1901.

Антун Фабрице власник и уредник проф. Лука Зоре главни сарадник.

Лист „Срб“ излазиће два пута мјесечно у свескама, од два — три табака свака.

Цијена је листу:

За Дубровник и Аустро-Угарску на годину круна 12.

За иностранство франака 15 у злату. Преплата на „Дубровник“ и „Срб“ стаје укупно за Дубровник и Аустро-Угарску кр. 20; за иностранство 28 франака у злату.

Обраћамо пажњу на ово подухват које засадује што више потпоре и моралне и материјалне; а потписи на горњем пласу најбоље јамче, да ће „Срб“ одо- рати књижевним традицијама Дубров- и потреби једног књижевног листа на приморју, која се одавна осјећала.

Катунско Учитељско Удружење 16 ов. мјесеца одржа је у Ђеклињима с „Катунског Учитељског Удружења“ по р први редовни, који је био заказан на г. ном овогочинијем скупу одржатио јесе на Ђегушима. У присуству чланова уд- жења држали су у Ђеклињкој осн. шко угледна предавања: г. Перо Поповић слову и г. Филић Пејовић из зоологије. Илија Вољевић читао је на скупу свој расправу: „Куд нас води наше данашње васпитање?“ и прочитана је припрема предавање из српског језика, од Ива Калужеронића. Прочитана су поиздрат писма која су удружењу дошла од другг учитељских удружења: Рајенко Црмичић и Ђешанско Загарацко-Команског. — Нау- скуп Катунског Учитеља Удружења држа- се на Цетинју 24 фебруара адуће године. На овом ће скупу држати угледна пре- вања г.ца Анђа Милуновић и г. Јаво Тошковић; г. Радоје Поповић распратиће о васпитачким грешкама, а г. Саво П. Ку- летић — о теорији и начрту наставног плана за наше основ школе.

(Из Петрограда.) Српско Академско Друштво на посљедњој својој сједници од 9 ов. мј. извршило је на основу статута избор нове управе. Огромном већином т тово једногласно изабрани су: за пресе- ника г. Јанко Спасојевић правник, подпр сједника г. Војислав Ст. Поповић медицин- тајника г. Милан Бошковић, благајника г. Алекса Јерковић и библиотекара г. Душан Коцић, студенти дух. акад. У контролни одбор ушли су: за пресједника г. Ђура Пауновић философ, за чланове одбора: г. г.

потпица од племића, који су жељели би и други имао ону округлост срца, су је она исти приказали Урошу с наравском Господару, те су га г. (Душана) да би заузео Дубровник под бив- увјетну власт, с тога су га моледи да би ушао оружјем у Дубровник, на који г начин (по војничким одредбама) добиве државе. Али Цар, по нарави великодушан на прошње наших бесједника одлучи, уће без оружја; па тако с Рогозином или Једеном, својом сусругом, с Кнезом Уро- шем, с мало илемића, и триста оклошника, оружаних маћедонским опшоперима (peshas), пролазећи преко Попова, Тре- на и Конавала, сађе у Епидаур код (Павлат); те се овђе укрпа на двије г је, које су допловиле из Дубровника да дочекају, па дође у Дубровник. Г да га дочекају на градском врати- цуни су били пути племића, који с ишли на сусрет. Посјетили су га Пре- у јавној полати, гдје је био примљен стан, тако крсно и вељедно, да је исти цијено и казао да није могао б сјајније дочекан, нити је могао прими- богатије поклоне, да ни већом обилнош у свему пошћен са свом својом фами- јом. Још је власт одредила, да се наслик- ју од грчких умјетника причлике и слик те су прик- аде побједе и пијен, шт је он о и гарима, Грцима, Урцима Турци, а, Словенима и Бошња- цима. ... доком му је хоћела учинити и кип од финога кампа; али расматрајући да она скулптура мање угађа од сликар- ства, ради тога што она нема ону дивот, што је имају боје, чини га насликати слици од једнога вриједнога сликара, те наравској величини — Стјефан постоји у Дубровнику осам дана и потврди града- повластице, па и оне што су припадале Стону, босанскоме лону. Препоручи одма

1) Опавите је да најстарији Дубровачки хро- ницари зову српског владара Ке де Воина, а још и гому зову их Imperator Slavoniae и Rasciae.

2) Знала оц Царица Јелена, а била је сестра Александра, цара Бугарскога. Она је била и Бого- миле, па ради тога сви су племићи у Босни одбегли баша...

Софија Љосевићева, медицинарка, и г. Ми-
лан Ђивковић студ. дух. акад.

Четрдесет година глумачког рада
и тридесет опстанка своје позоришне дру-
жине слави у Алексинцу на нову годину
г. Фотије Илић, који је са развијеном
ерском заставом обишао све крајеве рас-
комаданог Српства. Он је први био, који
је из наше приморје ерске позоришне
премале давао још седамдесетих година, и
свуда је оставио лијепо име. У последње
добра највише је по Србији радио. Кад се
узме у обзир његов дугогодишњи рад на
том просвјетном пољу, на ком су га по-
највише патње пратиле, он је заслужио у
старости бар народног признања, и у име
тога као заслужном и честитом нашем
просвјетном трудбенику ми му од срца
честитамо.

(Књижевни Лист). Ишла је из
штампе XI. свеска овог часописа са овом
садржином: 1. *На врху Дурмитора*, pjesma
от Стева. 2. *Пашчица*, приповијетка (П.)
Сана П. Вулетина. 3. *Осмишљање*, pjesma
од Н. Ј. Николића. 4. *Протуца Земља*, од
Н. Холчека превод с чешког (наставак) од
Д. Вукотића. 5. *Момче на потоку*, њемачки
од Schillera, превод С. Дрљевића. 6. *Један
прилог за књижевну-просвјетну историју
Црне Горе*, (наставак) од Марка Драговића.
7. *Грађа за историју — Завис о пожару
Жабљака 1835 год.*, припошти Ј. М. К.
8. *Књижевност — Домиће његове и васт-
тање дјела у Црној Гори*, од А. Јовиће
ица, одјена С. П. Вулетина. — *Библио-
графија*, 9. *Вилеши*.

(Нове књиге.) Примили смо на при-
каз следеће нове књиге:

Српска Књижевна Задруга у г. 1900.
Годишњи извјештај — Рад осме редовне
скупштине — Именик добротвора, осни-
вача и улагача — Регистар оснивача. Би-
град, штампано у државној штампарији
Краљевини Србији 1901.

Свештенство и народ православно-
ерске епархије даљматинске своје много-
заслужноме архиепископу његовом високо-
просвештенству високо достојном госпо-
дину Никодиму. Нови Сад, штампарија
Ђорђа Ђивковића, 1901.

Овдје су сакупљене изјаве благодар-
ности свештенства и главних црквених
општина даљматинске епархије своје
владаци, поводом издања његовог важног
дјела *Православна Даљмација*, које смо у
своје вријеме приказали. Прочитали смо
ове ове изјаве, управо адресе, и уживали
смо видети, да из њих душе иста онај
дух народно-црквени православног Српства
у Даљмацији, који је кроз вијекве прогон-
ства јавног и тајног сачувао православе
у Даљмацији, што је по документима и
зложно просвешћени писац у поменутој
књизи. Те су изјаве потекле од срца сви-
јеснијех Срба даљматинских да управо
дирају, као на примјер ово мјесто: „Сав
православни свијет дугује ти на том дјелу
признање и захвалност; на другој ти га
на првом мјесту наша ерска даљматинска
црква, јер си се у име њено достојно оду-
жио пенелу борба и мученика њених,
сад си њиховој успомен у овом дјелу
подигао величанствен споменик, јер си је
у свом дјелу на очиглед најбољом свијету
прославио, овјенчавају претке наше неу-

свободу, богатство и утврђење Дубровника,
те чини примити у племство Николу Ву-
летина, свога протопријатеља, и добије до-
пуште пристојбине на рибу думнама Свете
Бларе, са двести шиника соли на годину.
Отплов пак с дубровачким галијама пут
Котора, па је и ту био причекан великом
части; онда је кренуо преко Зете у Ра-
сију, а имао је вазда мисао окренути на
обрану Јевропе од навала Татарских, Тур-
ских и Куманских. Да би сложио вјерске
ствари, послаће цоклисање у Дубровник,
то уз наредбу да би кренули у Млетке,
гдје су утаничили мир између Ђудевита
Краља Угарског и Дуде Андрије Дан-
дла.“ На другом мјесту наставља: „Влајко
Краљ Влашки удоми своју кћер Славу с
Кнезом Урошем од Србије, а свадбу је
уговарао Никола Лукарић.“

4. *Лумо Ристи* готово исто пише.
Утаничује да је цар дошао у Дубровник,
кад је свршио рат, мјесеца новембра. Го-
вори да Цар није хтио посетити Котор,
но да се повратио преко Цавтата, па да
је и по други пут посетио Дубровник...

5. *Мауро Орбини* у „Regno degli
Slavi“ понавља исто у главном, али се
свуда не слаже са наведеним хроничарима.
Душан је харао Босну до Думна, те ће
један дан војске послати да роби пут ри-
јеке Цетине, а други дан до Крке. С
осталом војском да је заузео град Имоски
и Нови. Галије, које су довозил Цара у
Дубровник, заповиједати су Сокочевић
и Минчетић, па да је Цар повратио преко
Котора и Зете у Рашину.

Тако су дубровачки хроничари заби-
љскили ову значајну посјету и још зна-
чајнији дочек Цара Душана у Дубров-
нику.

велим вијенцем славе, јер си јој постиг
прибавио заслужено часно мјесто међу по-
мјесним сестрама црквама, а у склопу пра-
вославне цркве, која војује; или ово „На-
ма се не може нијекати име наше и право
на опстанак у Даљмацији, јер кад настале
бјежанија из Даљмације, у четвртој де-
сени XVI вијека, православни народ за-
узе широм крај од Цетине до Зермање,
квасени га кроз читаве вјекве крвавим
знојем чела свога; а што то сад знамо,
хвала вашем преосвештенству!“ Па кад
видимо ову везу љубави између свештен-
ства и народа и његовог црквеног погла-
вара, ваља да признамо да оваквог склада
нема у Српству изван ерских држава.
Долазило је и у Даљмацији до сукоба, али
тренутног, јер дјела убјеђују и побјеђују.
И тако је и данас православна црква у
Даљмацији, као што је била кроз прошле
вјекве, примјер за углед. А то не може
сметати братској слози између Срба твију
вјера, јер је свака борба за самообрану
света и свакоме правичном симпатична;
као што је показала лијепа слога право-
славних и католичких Срба већ и при
скорашњим саборским изборима на при-
морју. У томе се и огледа свијест на-
родна.

Дивљи човек. Срочио Сима Лукин
Лазич. Издање пишчево. Цијена 1 круна
или 1 динар. Загреб, Српска Штампарија,
1901

**Conferencia sobre el Sistema Dacti-
loscopico** dada en la biblioteca publica de la
Plata por Juan Vucetich; Jefe de las oficinas
de estadística e identificación de la policía da
Buenos Aires, el día 8 de setiembre de 1901.
La Plata, 1901.

(Прве Нобелове награде.) Петро-
градско „Нов. Време“ доноси: Покојни
Алфред Нобел, шведски инжењер, чије
је име скопчано са многим важним прона-
ласима деветнаестог вијека, као нитро-
глицерин, динамит, бездимним прахом
и т. д. стекавши индустријалном примје-
ном тих проналазака огромно богатство,
у своје завјештају оставио је пет награда
по 150,000 круна свака (око 85,000 рубаља),
које се имају досуђивати највишењим
учењацима у физици, хемији и медицини.
писцима најзнаменитијих књижевних дјела
идеалног карактера и оним трудбеницима,
који највише потпомажу ствар братимства
и мира међународног. При дијељењу ових
награда, по вољи добро творца, немасе узима-
ти у обзир народност оних, који су најзаслу-
жнији награде.

Прво досуђивање тих награда било
је 10 децембра у Стокхолму. Двије научне
награде досуђене су биле шведском акаде-
мијом наука, медицинска награда стоххолм-
ском медицинском школом, књижевна на-
града шведском академијом, и пета за ствар
братимства и мира међународног одбором,
изабраним норвешким народним представ-
ништвом, која је била подијељена између
Анри Динана и Фредерика Пасија; књи-
жевна награда допала је Сили Придому,
а три научне: Берингу, Рентгену и Вант
Хофу.

Анри Динан. Остарјели Анри Динан,
Швајцарац, потпуно је заслужио Нобелову
награду. То је заслужни основалац и неум-
орни трудбеник око овог међународног
савеза у корист заштите и заузимања за
рањенике на бојном пољу, који је познат
под именом „Црвеног Крста“. Његова
књига „Једна Солфериноа успомена“ рје-
шеним страницама прокривила је пут овој
племенитој мисли. Историја Женеверске Кон-
венције о овој међународној установи уве-
сена је златним словима у свијетску исто-
рију, а Анри Динан био је и остао дупом
те конвенције.

Фредерик Паси. Фредерик Паси, ком
је сада 80 година, од последњих педесет
година ревнио је потпомагао распростра-
ње идеје мира. Он је економист и члан Фран-
цуског Института у одјељењу моралних и
политичких наука, и он је основао познато
„Међународну лигу мира“ и „Друштво
пријатеља мира“.

Сили Придом. Сили Придом, који је
добио књижевну награду, и ако се броји
једним од највишењих француских пре-
сника, ипак његово одликовање наградом
Нобеловом неће ни издалека наћи опће
одобрење. Може бити баш за то, што он
у својим песничким производима остаје
вазда идеалистом у најблагороднијем смис-
лу ове ријечи, његова слава није се раши-
рила преко граница његове отаџбине. Њега
поштују, али његова дјела не читају. Веома
је могуће, да ће ово изненадно његово од-
ликовање плазвати, да га стану виша
читати а не само дивити му се. То је стари
Парнасац, препуњен најчистијим човје-
чанским убјеђењима, мајстор у облику,
мудри, дубокочувствувући, учествујући у
неволјама и утјешавајући филозоф. Његова
прва књига — збирка pjesama „Stances et
Poemes“ — остала је најпознатијом. Осим
тога он је написао „Les ecuries d'Angias“,
„Les Destins“, „Les Vaines Tendresses“ и
широ ред других песничких производа,
сакупљених у пет књига. Њему су сада
62 године. Наравно сваки би добровољно

готов био доставити радост награде тако
заслужном човјеку. Него ту као да се
појављује неспоразум. Његови проповоди
нијесу никад изазивали никаквог узбуђења,
и за то као да му шапше боље пристајати
награда за ствар међународног мира. За
књижевну награду, која је имала увјенчати
великог pjesника, могао се наћи већи ум.
Али књижевне награде најчешће не пога-
ђају адресу.

Емил Беринг. У пореду са људима
практичнога културнога труда, који нала-
зи израза у производима хуманитарним и
летературним — стоје преставници озбиљне
науке. Њемачки учењак Емил Беринг, ко-
ме су сада 48 година, положио је основ
свом свијетском имену проналаском дифте-
ритичког серума и усавршавањем тера-
пије серума. Он је редовни професор у
Марбургу и директор хигијенског инсти-
тута. Ове године је Беринг добио насле-
дно племство.

Јакубус Хендрикус Ван-т'Хоф. Ван-
т'Хоф је хемик на берлинском универите-
ту — рођен у Ротердаму г. 1852. Он је
прокрио нове путе у различитим одјеље-
њима физике и хемије. Његово дјело
„Chimie dans l'espace“ послужило је као
основ дивно израђеној његовој стереохемији.
Науке о расположењу атома у пространству,
није од мањег значаја његова теорија
осмотичког притиска, која потврђује учење
о истовјетности притиска гасног и осмоти-
чког. Он је знатно раширио човјечије
знање о хемијским појавама. Берлински
универзитет може се поносити, што га има
током неколико година као свога трудбе-
ника.

Вилхелм Рентген. Име Рентгена не-
трепује коментара. Захваљујући зрацима,
које је он открио, он је показао медицин-
ској науци нов извор силе изванредне ва-
жности и неизмјерне благодати за страда-
јуће човјечанство. Тајноме свијетнику Рент-
гену, који сада ради у минхенском уни-
верситету, сада су 56 година.

ДОМАЋЕ ВИЈЕСТИ

Цетиње, 22 децембра.

(Из Зетског Дома.) У недјељу вечер
друштво „Цетињске Читавице“ и „Горски
Вијенац“, уз пријатељско судјеловање по-
зорисне дружине г. Гинића, приредило је
свечану забаву у част имендана И. Краљ.
В. Књаза Наследника Данила, са овим
програмом: У првом дијелу извршен је
први чин из драме „Хајдук Вељко Петро-
вић“, у другом дијелу — жива слика
(Онама онама); а у трећем дијелу играња,
која је трајала до касно. Кућа је била
дупком пуна отмијеног грађанства. Забаву
је почастито својим присуством и Књажев-
ски Двор.

Нова слика Његошева. Овијех да-
на изшла је из репродукције познате фо-
тохемиграфске радње у Прагу Хузики и
Хузила слика Владике Рада по тачној
копији нашег младог умјетника г. Михаила
Врбице са његове највјерније слике, коју
је за живота Владичина по природи радио
умјетник Вес. Слика је фотохемиграфска
(у бојама) а величине је 37 и 28 с. м.
Стаје три круне.

Препоручујемо поштованим читате-
љима ову доиста највјернију и најљепшу
слику неуморног Владике Пјесника, која је
тако вјешто снимљена с оригинала, да су
на њој и најситнији дјелови јасно изведени.

Из Подгорице 8 децембра пишу нам:

(† Паво Вулетин). На Николдан у
вече преминуо је у зетским селу Голубов-
цима, а лицем на своје крсно име, чувени
старина Паво Вулетин, а сјутра — дан је
сакрањен уз саучешће многобројног зетског
народа под историјском Никол-црквом.

Ко је и шта је био покојни Паво
Вулетин? Многи од поштованих читалаца
знаду на ово питање одговорити — чули
су за овог човјека; други су чули за кућу
Вулетина, која се у последње вријеме
истаче у Зети у борби са насртљивим Ар-
банасима; истаче се у одбрани границе у
току ово двадесет и неколико година, од
како Зета припада Црној Гори, али и по-
страда у тој одбрани — пагибе јуначки!
Паво Вулетин је био старешина ове јуначке
фамилије, он јој је до издасаја свог био
учитељ и до своје деведесете године никад
не клону духом, већ остаде свакад храбар
и у најмучнијим тренутцима, када је своје
храбре синове гледао искапљене; његов
бистри, управо ријетки ум, свакад је нашао
начина, да за њега и његову кућу ужасне
тренутке претстави околини као нешто
обично. Но да не пишемо на дохват, да се
мало више забавио са овим човјеком и
његовим заиста ријетким животом.

Паво Вулетин се родио око 1812 го-
дине. Када се бунила Зета 1832 год. уче-
ствовао је у тој буну, и одмах по њој не
имајући се око чега склонити, јер му кућа
бјеше опаљена, а имање опљачкано, оти-
де у Цариград у течник, камо су Зећани онда
вадом ишли. Паво је у Цариград провео
двјиет свог живота и тек у својој тридесет

петој години вратио се у завичај са при-
личним иметком, када се оженио и окупио
— будући у првим врло срећан. Он је у
Цариграду провео вријеме немином као
предузимац појединих послова, те је тако
долазио у додир са отмијеним турским кру-
говима и изобразио се, да се човјек морао
чудити његовој финији у опхођењу, а при-
том бјеше изванредно бистар од природе и
добар зналац турског језика, па му се није
било мука истаћи у оно доба међу Зећа-
нима, те се није у његовом крију ништа
предузимало, у чему Вулетин не би био
успјешан као душа тог предузећа. Турска
власт га је била поставила за члана мел-
џија,*) али је зазирала од њега, па га је
и позивала на одговорност приликом ма-
каквог покрета, те је често одлазио и тешку
турску тамницу; а кад му стаде на снагу
синовац му, чучени и храбри по Јако,
којег је он подигао и васпитао, те стаде
Турцима чињети зулуме у њиховој царе-
вини, онда је и за Пана и за сву кућу Ву-
летина настало критично стање. По Јако
је с рођацима напустио Зету и пријошао
у Црну Гору, баш онда кад бјеше одје-
нула Невесинска пушка, а стриц му Паво
би ухваћен и одведен у скадарску тамницу,
гдје је дуго тамновао и ту би кости оставио
да се није за њега заузела приговорска
влада. Овом је приликом добио коштобољу,
од које патио до смрти. — Када му родно
мјесто би ослобођено од Турака, кућа му
је дошла на саму границу и то га је много
стало. Синовац му по Јако бјеше бич
Арбанасима, те су од њега и његових чета
много страдали главом, али сва Арбанација
укривичи кућу Вулетина. Јанске године
у јануару наче се лијепа срећа Пана Ву-
летина: сина му Бућа убихе Арнаути у
кући, гдје оца болна води к постели, а
љетос, у јуну, млађи му син Стево (један
од најхрабријих и најодважнијих војника
у Зети) потрофи се са крвницима брата
му у Говећем Броду и без предомисљања
убије једног од злотвора — не гледајући
да не може умаћи: Арнаути су га стигли
и свега искапалили. И пона Јако је Паво
видио у јануару ове године мртав! И овај
човјек није никад роптао на субину —
свакад остаде присебан, ваада прави на-
родни мудрац, око којег се купљаху се-
љаци, да од њега чују штогод паметно.
Чули смо га љетос — последије смрти сина
му Стева, гдје вели за њега: „Просто му
милеко, јуначки је учинио, осветио је
брата те срце насладило, а смрт га је и
свакојакмо чекала“.

Није то давно било, кад овај мист
Стево, као чобанче код оваца, уби 3 Тур-
чина, који га бјежу напали да му пријене
овце, које је он по граници у Говећем
Броду пасео. Срећа и јунаштво сина му —
старца су били јако раздрагали, али му
за чудо бјеше што му син не излази на
очи, ма да се знало да је у село дошао
Паво поручи да му Стево на сваки начин
дође, а кад му овај дође и откри да је
наговорен да бјежи од власти, старац му
строго нареди да се не крије, већ да иде
Господару и да му све по истини каже
па нека Господар од њега чини што хоће
Син је послушао оца и одмах се преда
властима. Истрагом је доказано да је не-
вин и ослобођен је.

Ниједна се композија између наше
турске државе није око Зете подигла,
којој не би био мудри Паво Вулетин, ко-
је служио и као тумач. Било је и кри-
тичких тренутака за комесаре и Вулетин
се свакад показао сталан и као храбар
човјек. Скоро је то било кад је Вулетин
учествовао у распри око Црних Зећана
ту се старац од преко 80 година показао
као човјек у чијим жилама ври крв буји
јуначка. Наши великодостојници, који
с њим по граници били, дивили су
његовој мудрости и одважности. — Зећани
су ту до скоро ратунали Пана као на
сретнијег међу њима. Подишито је био
синова — као пет борва, од којих је не
мађаг (Сана П. Вулетина) школовао;
остала четворица обрађивали су му бога
имање, те се живјело у срећи и задово-
ству, али се та срећа, као што рекоса
лањске године наче! —

Како Зета оптакивала свог најес-
тријег и најмудријег сина видјело се
оној великој пратњи: слегло се бјеше
лико и мало да испрати доброг „Баба
(тако су га већином звали), прану си-
тинску мајку. Пред лијесом су ишли 2
свештеника: г.г. Андрија Драговић, Рист
Поповић и Шпиро Радичевић и сви уч-
дипи из мјесне основне школе са г. уч-
тељем попом Јоком Гојнићем.

Врлом старцу лака црна земља и
чан спомен међу нама! —

*) Суда.

Ровца, 8 децембра. — Јунака три
реда и командира Вуја Бајковића Дра-
вића неумитна смрт узнема са овог се-
јета 4 о. мј. у 60-тој години свога
службог живота.

Покојник родио се у Рашини 13
године. У нашим крајевима јунака Ба-
Драшковић био је дјед поз. командир
Вуја. Покојников отац умро је врло м-
те он није ни знао за другог оца, осим

свога доброг дјода Бећка, па зато се и прозивао: Вујо Бећков.

Бећко Драшковић и његова кућа у то доба била је чувена и у највећим круговима наше домовине, особито је Бећко Драшковић био пао у око граховског витеза, Великог Војводе Мирка Петровића, који је из своје наклоности и милости некада Бећку Драшковићу и кумовао.

И ако Бећку није било суђено, да свога сина васпита слична себи, ипак је у своје унуку Вујо добио своју вјерну слику. Још од својих 14 година покојник је примио у своје јуначке руке танку пушку и ступио у ред приногорских бораца. Кад му је било 18 година због његових ратних заслуга имао је под својом командом 100 војника, будући постављен за стотинаша (старог официра). Стари људи који га памте у младости, кажу, да је његова појава била величанствена, ма га ми млади таквог не памтимо, јер је непријатељски куршум још године 1862. покварио, или боље рећи позлатио, његово јуначко лице.

Још год. 1862. у Новом Селу, у Бјелопавлићима, као бујни младић одликовао се је својим безпримјерним јуришем на непријатељски панац, којим приликом, како је непријатеља пред собом нишанио, погоди га непријатељски куршум по сред паке од лијеве руке, па прође уз цијелу руку, те му сломи и доњу вилицу. Поред те мучне ране још је тог истог часа на себе добио четири омање ране. Од тих тешких рана морао се дуго лијечити, премда се није могао њих сасвим опростити, него су га све последице оних рана и у гроб свалиле.

Када су постали први командири и подкомандири у Црној Гори, Вујо Бећков буде постављен за подкомандира баталеона ровачком, у ком је знајући био цијелога послједњег турско-црногорског рата. Гдје је год требало непријатељу дати осудну битку, свуда је Вујо Бећков први ударио ногом у панац и рекао: „замном ко је јунак.“ И у чувеном боју на Вучјем Доду херојски се одликовао, којом су приликом три непријатељске главе пале у његове јуначке руке и поврх тога у истом боју дошао је рана. Никаквог боја није било, у коме није или непријатељске главе сјесао или рана допала, ма је овог послједњег више било, јер су се више пута његове јуначке кости морале калемити мезром своје крви, као што и сам покојник говорише: „Гдје год сам хтио да нешто чиним, свуда сам погинуо.“

Год. 1886. покојник буде произведен а командира над истим баталеоном, у којој је служби био све до своје смрти вагда вјерно служећи домовини и својем Господару. Његове јуначке преи красно е низ разних ордења.

Ноћу између 4. и 5. ов. мј. пронесе е глас кроз кршна Ровца, да је умро ком. Вујо Бећков. Ту се немаше кад чекати окле снаге, него се у сред поноћи по њонцима запареним лучеви, као звијезде о небо, хитајући војници, да би стигли а вријеме, те да одаду послједњу пошту војне добром и милом командиру. Покојниково тијело предато је матери земљи на мци Никољ-дан. При спроводу креташе а за мртачким сандуком преко 600 душа; једна чета са оружјем и заставом упаљена одавала му је војничке почасте.

Као изасланик војне власти при спроводу био је дошао из Колашина ком. ећо Влаховић.

Лака му црногорска земља коју је утински љубио, а међу младим покољеима био њу вјечити спомен.

Ст. Н. Вулатовић,

нам из Пјешиваца 12. децембра:

Добри и ревностни свештеник Лука алаката — Бањковић у 88-ој години претнуо је на свијет Никољдана.

Његови сиромашни родитељи остане оје огњиште у Дреношници, пођу у Арнију, да би нашли себе бољег сретства живљење. А свога сина Луку даду за ка у пећку патријаршију од 8 година, учи три године и између свијех својих угова одликовао се је и много љубљен од од својих старјешина. Његови родитељи видећи, да слабо могу наћи и ту ества за даљи свој опстанак, — врате опет у Дреношницу, а Луку пошаљу у Острог, гдје се опет кроз 5 година одлије између свијех ђака који су се ту ремали за калуђерски и свештенички н. Св. Петар, тадашњи Господар и Митрополит Црногорски, услед болести своје немогне га рукопожели, него му да е препоруку на Скопљанског Митрополита Ананију — Грка, који је био дошао Скадар, и који га рукоположи у трећу ђелу великога поста 1830 год. Као учитељ цјевања у М. Острогу, држао је парона: манастирски и дреновачу за 12 година — па премјесте га на парохију дреновачку и даду му одвине: Загорак. Седмита и До цјешивачки, а касње блажепочивши Митрополит Миларин постави за исповједника у цијело наше племе, ује му сребрни велики крст — свеште-

нички и даде му старјешинства преко парохје 6 кућа.

Његове су молитве биле на гласу те су многи болеснике доводили код њега и из других племена.

Да је поп Лука чувен свештеник био способности и побожности, признао му је то и Г. Митрополит Митрофан и све црногорско свештенство о преносу св. Моћи св. Арсенија са Ждребаника у Косијерево. Том приликом Његово Високопреосвештенство благоизвољело му је дати по десет талијера годишње плате преко својих парохјалних прихода, а наш уавишени Господар одликује га 1885 год. орденом V. степена Данилова реда.

Покојник није имао мушке ђене, до једну шћер, а остао је удовац г. 1857. Његов је унук ове године рукоположен за свештеника парохије Богетишке Илија Мијупковић.

На глас смрти покојникове дошао је виши број отијенијех племеника и сељана а у томе су стигла и три свјештеника, те су читали евангелија и покојника обукали у св. одежде — са покојниковијем унуком попом Илијом.

Сјутра дан је опојен и сахрањен као добар пастир, саучешћем великог броја народа.

Кад су покојника спустили у хладни гроб — са њиме су се опростили: поп Јагош Николић, као с другом и братом у име свештенства, а учитељ Вацковић у име присутног народа.

Збогом, врли духовниче, твоја успомена остаће за свагда свијежа међу нама. Лака ти родна земља, коју си примјерно љубио и вјерно служио и дао ти Бог племенитој души рајско насеље!

Рашко.

Телеграми Бећког „Кор. Бира“.

СОФИЈА, 15 децембра. — Каравелов поднио оставку кабинета. Књаз још није примио. Дашас позвао Балабанова, пресједника сабрања.

СОФИЈА, 16 децембра. — Засједање сабрања одложено до 22 децембра. Држи се да ће Каравелов остати а сабрање да ће бити распуштено.

ДИЖОИ, 17 децембра. — Генерал Андре, при постављању трију нових батерија, честитао је официрима, прод свим властима, за њихову оданост републици изјавивши, да је *фритууска војска*, као што се у Китају видјело, *ири на свијету*. На банкету, одговарајући на здравице, захвалио је народу на његовој љубави према војсци, надоставивши, да треба сви да иду раме уз раме да се сумњичење савлада.

ЛОНДОН, 18 децембра. — „Национал Ревјев“ доноси чланак од једног руског дипломате у корист руско-инглеског споразума.

БИОГРАД 19 децембра. — Миштар Србије на Цетињу Антонић наименован је за ратног министра.

ЛОНДОН, 19 децембра. — Краљ је делегирао престолонаследника да буде присутан на рођендан Цара Вилхелма у Берлину.

ПАРИЗ, 20 децембра. — Поводом нове године руски Цар је телеграфирао Лубету и од стране Царице, желећи најбољу срећу Француској, надоставивши, да ће му остати међу најмилијим успоменама године, која истиче, проведени дани у земљи пријатељској и савезничкој. Лубет је у истом смислу одговорио. Генерал Андре телеграфрао је руском ратном министру од стране француске војске најбоље жеље Цару и Царици.

СОФИЈА, 21 децембра. — Каравелов тражи да се сабрање распусти. Још није одлучено.

ПАРИЗ, 21 децембра. — Руски ратни министар одговорио је генералу Андреу, да Цар и Царица искрено захваљују војсци француској на добрим жељама поводом нове године. А војска руска са своје стране топло жели најбољу срећу војсци француској, с којом се осјећа спојена најживљим симпатијама и пријатељством.

РИМ, 22 децембра. — „Борнале д'Италија“ доноси интерви са Делкасеом, који је рекао између оста-

лога, да *Француска и Италија морају такође бити у споразуму односно Балкана*, а *ниједна друга држава неће моћи боље од Русије схватити и подржавати аспирације Италије на Балкану и управо између Македоније, Србије и Јадранског мора.*

Англо-бурски рат.

ЛОНДОН, 16 децембра. — По Киченеровој депети, послје пораза код Твифонтена, *остало је много Инглеза мртвих и рањених, као и заробљених.* (Римска „Трибуна“ доноси депешу исте дате: „Лорд Киченер телеграфира да је у битци код Твифонтена пало 6 официра мртвих, 9 рањених, 4 изгубљених, по свој прилици заробљених, а 52 војника мртва. Још се не зна тачно број рањених војника.“ Прашка „Политик“ доноси такође из Лондона идентичан телеграм. Кад се толико у Лондону зна, да можемо соби преставити какву је сјајну побједу постигао славни бурски војсковођа Девет код Твифонтена и то баш учни Божића! Листови доносе вијести и о другим мањим успјесима бурским, о којима „Кор Биро“ нама ништа није јављао.)

Књижевни оглас.

У К. Ц. Државној Штампарији изашао је овај уџбеник:

РАЧУНИЦА за четврти разред основних школа. Израдили Буру Поповић и Андрија Јовићкић. Цетиње, К. Ц. Државна Штампарија 1901. Цијена 40 новча.

Може се поручити и купити код *Прве К. Ц. Новлашћене Књижаре* П. М. Калуђерића на Цетињу (Cettigné Montenegro)

Цетиње, 30 новембра 1901.

Број 134

У П Р А В А
ДРЖАВНЕ ШТАМПАРИЈЕ

РАСПОРЕД ПЛОВИДБЕ

Параброда Уг. Хрватског Днон.

Парабродарског Друштва.

Брза пруга 1. Ријека—Груж.

Полази из Ријеке у понедељник у 10 30 пр. п. долази у Груж у уторник у 8 с. пр. п. Полази из Гружа у уторник у 8 с. по подне долази на Ријеку у сриједу 4 сата 30 минута по подне.

Брза пруга 2. Ријека—Котор.

Полази из Ријеке у уторник у 10 30 пр. п. долази у Котор у сриједу у 12 50 по подне. Полази из Котора у сриједу у 3 по подне долази на Ријеку у четвртак у 4 30 по подне.

Брза пруга 3. Ријека—Котор.

Полази из Ријеке у петак у 10 30 пр. п. долази у Котор у суботу у 12 50 по подне. Полази из Котора у суботу у 3 по подне долази на Ријеку у недељу у 4 30 по подне.

Брза пруга 4. Ријека—Груж.

Полази из Ријеке у суботу у 10 30 по подне, долази у Груж у недељу у 7 30 по подне. Полази из Гружа у недељу у 8 с. по подне, долази на Ријеку у понедељник у 4 30 по подне.

Недељна пруга Ријека—Котор.

Полази из Ријеке у сриједу у 10 15 по подне долази у Котор у суботу у 6 с. по подне. Полази из Котора у недељу у 5 с. пр. подне, долази на Ријеку у сриједу у 4 45 пр. подне.

Петнајестодневна Ријечко-далматинска Црногорског прихорја пруга
(Само за путнике II и III класе).

Полази из Ријеке сваког другог петка у 7 с. по подне, долази у Котор понедељником у 12 на подне, долази из Котора истог дана у 2 с. по подне, долази у Бар у уторник у 7 пр. подне, а у Улцињ истог дана у 9 45 пр. подне. Полази из Улциња сваког другог петка у 11 45 пр. п. на Бара истог дана у 1 30 по подне долази у Котор истог дана у 8 с. по подне а одлази у суботу у 6 пр. подне и долази на Ријеку у уторник у 5 30 пр. п.

Петнајестодневна пруга Ријека—Котор.
(За путнике II и III кл.)

Полази из Ријеке сваког другог петка, у 7 с. по подне, долази у Котор у сриједу у 1 30 по подне. Полази из Котора сваког другог четвртка у 5 пр. подне долази на Ријеку у уторник у 6 30 пр. подне.

Пруга Ријека—Трет.

Полази из Ријеке уторником у 6 по подне долази у Трет у сриједу у 8 пр. подне. Полази из Трета у сриједу у 6 по

подне долази на Ријеку у четвртак у 8 прије подне.

Петнајестодневна пруга Трет—Ријека Далмација—Црногорско приморје.

Полази из Трета сваке друге сриједи у 6 по подне долази на Ријеку у четвртак у 8 пр. п. у Котор у понедељник у 12 по подне, у Бар у уторник у 7 пр. п. у Улцињ у 9 45 пр. подне истог дана. Полази из Улциња сваког другог петка у 11 45 пр. п. долази у Бар у 1 по подне истог дана, у Котор истог дана у 8 по подне, долази на Ријеку у суботу у 6 пр. п. долази на Ријеку у уторник у 5 30 пр. п. а у Тријест у сриједу у 8 пр. подне.

Петнајестодневна пруга

Тријест—Ријека—Котор.

Полази из Трета сваке друге сриједи у 6 по подне долази на Ријеку у четвртак у 8 пр. п. а у Котор у сриједу у 1 30 по подне. Полази из Котора сваког другог четвртка у 5 пр. п. долази на Ријеку уторник у 6 30 прије подне а у Трет с. пр. подне у сриједу.

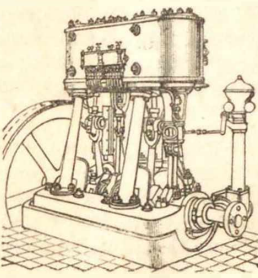
Овај нови распоред вриједи од 1. Јануара 1902.

Цетиње, 14 Децембра 1901.

У П Р А В А
Пошта и Телеграф.
2—2

Приватне Објаве.

Stabilimento Lazarus Fiume

Направљање парних машина, парних котлова и парних лајина по прописима и к. ратне машини.

„Направљање трансмисија и кола.

„Ливарница гвозђа, челика и туча.“

„Поправке“

F I U M E: M O L O L U N G O.

П. п. Бр. 20 15—20

Ко крсно име слави томе и помаже!!!

зато купите дописне карте са Српских просветитеља у бој

Д. ЦЕКИЋА

Загреб. — Гундулића ул. 17. —

П. г. трговци и препродавци скубите се наруџбама.

100 комада сортирано 7 круна код наруџбине од 200 ком. шаљем „Грансо“.

Р. 45 Бр. 42 3—5

ЈАВНА БЛАГОДАРНОСТ.

Пригодом смрти мога доброг и непрежаљеног оца

М И Ћ А,

примио сам толико доказа искреног саучешћа, да ме дужност веже, да овим путем, најтоплије благодарим свима, који ми у жалости прискочише, да ме тјеше, да спровод увеличају и поправе тијело покојниково до вјечнога дома у Вељим Залазима.

Посебно пак благодарим високопреч. проту и пароку которском г. Јовану Бујину, на његовом особитом труду и заузимању, као и пречасним паросима његошким Буру Пејовићу, и Перовану Божовићу, који опојше мртво тијело; на по се пак преч. г. попу Буру Пејовићу, на његовом лијепом посмртном чланку написаном у „Гласу Црногорца“ на успомену мога родитеља.

Вјечита пак благодарност мојој драгој браћи Његушима, на ванредној љубави, коју ми указаше, у овој мојој жалости, било што на глас смрти похиташе до моје куће и великим трудом помогоше пренијети покојника из Доброте до Вељих Залаза, било што присуствоваше опјелу и спроводу.

У Котору, 18 децембра 1901.

Ожалошћени син:

Раде Ђуровић.

153. Бр. 44 1—1